

FESTIVAT DE SANT JORDI

50è. aniversari de la dedicació de l'altar major de Montserrat

Homilia del P. Josep M. Soler, abat de Montserrat

23 d'abril de 2009

Ap 12, 10-12; 1Jo 5, 1-5; Jo 15, 1-8

En la celebració d'avui us invito, germanes i germans en el Senyor, a fer tres mirades.

La primera a sant Jordi, el nostre patró. Un màrtir molt venerat ja al s. IV. De sant Jordi en sabem el més important: era deixeble de Jesucrist i per ell va donar cruentament la vida. A la llum radiant de la Pasqua, veiem que la seva mort no és una desfeta, sinó un triomf unit al de Jesucrist. Per això *el testimoniatge del seu martiri* ens omple d'alegria. I ens encoratja a creure que, malgrat

les dificultats amb què ens trobem, ja és *l'hora de la victòria del nostre Déu, l'hora del seu poder i del seu regne* –tal com deia el llibre de l'Apocalipsi-- i que *el seu Messies ja governa* després de vèncer tota la força del Mal. Sant Jordi va poder afrontar la mort pel Crist perquè li estava profundament unit, en compartia la vida com *la sarment* comparteix la del *cep*, de què ens ha parlat l'evangeli. Ni la vida ni la perspectiva de la condemna a mort no el van separar d'aquell a qui s'havia unit per la fe i pel baptisme. Això és el que sabem segur del nostre patró; aquesta és la seva grandesa.

Com que se'n desconeixia, però, la vida concreta, es va crear una llegenda a l'època medieval segons el gust del temps; la del cavaller, el drac i la princesa. Aquesta és la figura més popular de sant Jordi. Per bé que, com a cristians, el que ens interessa més és el sant Jordi deixeble de Jesucrist fins a donar la vida, la llegenda també aporta un missatge; ens parla dels ideals més nobles, de fer el bé, de lluitar incansablement contra el mal i d'alliberar les persones de les situacions d'indignitat, d'opressió, d'esclavatge, ens parla de fer justícia als innocents. I, per tant, d'uns valors que són evangèlics.

La segona mirada que us invito a fer és a Catalunya en la festa del seu Patró i en el dia d'aquesta tradició, tan nostra i tan plena de civilitat, de la rosa i el llibre. Es nota força desconcert i pessimisme en la nostra societat. D'una banda, a causa de la crisi econòmica actual amb les dificultats greus que comporta per a persones, famílies, empreses i administracions. La situació demana de reforçar les polítiques socials, fomentar la solidaritat i potenciar tot el que pugui ajudar a sortir-ne. Però alhora, cal, també, recuperar els fonaments ètics de l'economia per no caure en la cobdícia del màxim benefici que, segons els analistes, és a la base de la crisi econòmica global que patim; i alhora cal moderar l'afany de consum que ens ha envaït a tots i que ha afavorit la recerca desmesurada de guanys. D'altra banda, la mirada sobre el nostre País ens fa adonar que tenim una societat dinàmica en molts aspectes, però que hi ha molta incertesa a causa de les dificultats de finançament i de la manca d'una visió clara de quin pot ser el nostre futur com a poble, després d'haver aprovat democràticament l'Estatut i de veure com era impugnada i ara està pendent de veredicta. El moment actual demana d'afavorir la unitat de tots per defensar respectuosament però decidivament la nostra dignitat com a poble i la nostra personalitat nacional, amb la

suficient amplitud de mires per no quedar-nos tancats en un món petit. Convé transformar el pessimisme i el desencís en estímul per a noves energies. Avui ho posem sota la intercessió de sant Jordi, tot demanant també que el nostre poble no deixi de banda les arrels cristianes que l'han forjat.

La tercera mirada és al nostre altar major. Avui fa cinquanta anys que va ser consagrat solemnement, per condescendència del papa Joan XXIII, pel Cardenal Eugeni Tisserant, aleshores degà del col·legi cardenalici. Mitjançant la consagració, aquest bloc de pedra de la muntanya esdevenia símbol de Crist i del cristià. Als quatre costats té esculpides unes inscripcions en llatí que

n'expliquen el significat i la funció. L'altar, ens diuen, és l'"ara del sacrifici en el temple del Senyor": el lloc on Jesucrist repeteix la seva donació al Pare a favor de la humanitat; i en tant que l'ara del sacrifici de Jesús a la creu va ser el seu propi cos, l'altar en la basílica és símbol de Crist. És, també, "taula del Senyor a la casa del Senyor": lloc de l'àpat pasqual entorn del qual s'aplega la família dels deixebles de Jesús per viure la unió amb ell i en l'amor fratern, bo i prenent un mateix pa que els fa un mateix cos eclesial. I, és encara, "sepulcre dels màrtirs en l'Església dels sants", és a dir: en l'Església dels fidels: l'altar conté relíquies de màrtirs –entre altres, de sant Jordi– i sants perquè uneix l'Església del cel i la de terra amb Déu Pare i amb el Salvador Jesucrist per obra de l'Esperit. L'altar és, també, símbol del cristià; incorporats a Jesucrist pels sacraments pasquals, el nostre cor esdevé un altar espiritual de lloança i d'ofrena del sacrifici d'una vida plaent a Déu. Contemplar i venerar l'altar ens ha de dur a contemplar i venerar el Crist, però també a prendre consciència del culte espiritual que, units a la oblació de Jesucrist, hem d'oferir en esperit, en veritat i en l'amor fratern.

Ara en la qual el Senyor se'ns dóna, taula de l'àpat de la nova pasqua, l'altar és per construir-nos com a persones i com a poble de Déu. Ho diu una altra frase, la que hem posat en el recordatori d'aquesta efemèride: "sobre aquesta pedra dedicada a la Nativitat de Maria edificaré la meva església de Montserrat": la gràcia que ens ve de l'altar amb la celebració eucarística, ens edifica com a Església, com a poble cristià, units espiritualment a Santa Maria. Això s'esdevé d'una manera particular en els monjos, que cada dia, entorn d'aquest altar estimat, oferim la lloança i la intercessió en la comunió eclesial i nom de tota la humanitat; cada dia hi escoltem la Paraula divina i hi celebrem l'eucaristia. A més, hi fem la professió monàstica, els candidats al ministeri hi reben l'ordenació, i, encara, aquest altar serà el lloc on, després de la nostra mort, s'oferirà l'oblació eucarística perquè puguem participar de l'altar del cel. Però també els escolans i els pelegrins de Montserrat creixen com a fills de Déu i com a Església per la gràcia que el Senyor els ofereix des d'aquest altar.

Per això, com diu una altra frase, cada dia expressem en aquest lloc la nostra confiança en Déu, bo i renovant, en el cas dels monjos, la nostra professió: “rebeu-me, Senyor, segons la vostra Paraula i viuré”. *Si esteu en mi, podreu donar fruit*, ens ha dit el Senyor a l’evangeli d’avui. Confiant en aquesta “paraula”, desitgem tenir “vida”. Per això, després de la pregària eucarística,

ens apropem a l’altar per rebre’n els Sants Dons i acollir la vida divina; entrarem en comunió íntima amb Jesucrist perquè ens atorgui de *donar fruit*, fonamentats en la roca ferma de la fe sobre la qual ell basteix la seva Església.